

We gaan vandaag kort nadenken over het thema 'De almacht van God' en we lezen uit Jesaja 40.

Wie heeft de wateren met holle hand omvat,
de hemel gemeten met een ellenmaat?
Wie heeft het stof van de aarde met een maatlepel afgepast?
Wie heeft de bergen gewogen op een weegschaal,
de heuvels met balans en gewichten?
Wie heeft de geest van de HEER gemeten?
Heeft iemand hem ooit raad gegeven?
Wie raadpleegt hij, wie biedt hem inzicht?
Wie leidt hem op de paden van het recht?
Wie leidt hem naar de wijsheid?
Wie toont hem de weg van het inzicht?
In zijn ogen zijn de volken
als een druppel in een emmer,
als een stofje op een weegschaal;
de eilanden weegt hij als zandkorrels.
Zelfs de Libanon levert te weinig hout,
te weinig wild voor een brandoffer.
De volken betekenen niets in zijn ogen,
voor hem zijn ze minder dan niets.

Met wie wil je God vergelijken,
hoe is hij uit te beelden?
Met een godenbeeld misschien?
Dat is door een ambachtsman gemaakt,
door een edelsmid overtrokken
met goud en zilverbeslag.
Met een beeld, opgericht op een bergtop?
Dat is maar een stuk hout dat niet vermolmt,
met zorg gekozen door een vakman,
die een godenbeeld wil maken dat niet omvalt.

Weet je het niet? Heb je het niet gehoord?
Is het je niet van meet af aan verteld?
Is het niet al helder sinds de grondvesting van de wereld?
Hij troont boven de schijf van de aarde
– haar bewoners zijn als sprinkhanen –,
hij spreidt de hemel uit als een doek,
spant hem uit als een tent om in te wonen.
Hij maakt vorsten nietig,
de leiders van de aarde onbeduidend:
nauwelijks zijn ze geplant, nauwelijks gezaaid,
nauwelijks hebben ze wortel geschoten,
of hij blaast over hen, en ze verdorren
en de stormwind neemt hen op als kaf.
Met wie wil je mij vergelijken, zegt de Heilige,
aan wie ben ik gelijk te stellen?

Kijk omhoog: wie heeft dit alles geschapen?
Hij laat het leger sterren voltallig uitrukken,
hij roept ze bij hun naam, een voor een;

door zijn kracht en onmetelijke grootheid ontbreekt er niet één.

Ik weet niet wat jou overkomt wanneer je dit leest of hoort. Voor mij is het, om het even populair te zeggen, een grote WAUW. Waar gaat het hier over, wat wil Jesaja ons hier duidelijk maken. Of misschien beter gezegd, wat wil God ons hier duidelijk maken. Het is een groot beeld van God, over wie Hij is. Het lijkt wel een manier van God om ons duidelijk te maken en te overtuigen van Zijn grootheid.

En ergens zegt Hij hier: 'niemand geeft mij raad, wat denk je wel'. Alles wat macht geeft op deze aarde en alles wat zich op de een of andere manier laat zien als machtig, daar zegt God over: het is niks voor mij. Eilanden doet Hij weg alsof het stof is. Ik weet niet of je dat gevoel kent wanneer je in de bergen loopt, dat je zo onder de indruk kunt zijn van de grote masse om je heen. Ik heb dat heel erg wanneer ik in Zwitserland ben en ik de Alpen zie. Dat ik denk: wauw, wat een majesteit eigenlijk. En ik kan dan onder de indruk raken van degene die daar achter zit, en ik geloof dat God dat is. Dat God dat heeft gemaakt. Dat daarin iets zichtbaar is van hoe groot die God is en we hebben het gelezen: zo groot is Hij. En als je in die God gelooft, met God aan je hand, spring je over iedere berg. Dan lijkt alles mogelijk. Dan lijkt alles te overwinnen. Dan hoef je nergens bang voor te zijn. Als God voor ons is, wie zou er dan tegen ons zijn?

Zo nu en dan kan het mij ontzettend helpen om dit te lezen, om hieraan vast te houden, wat er ook gebeurt in mijn leven. God is zo onnoemlijk groot, dat Hij door geen mens klein te krijgen is. En soms moet ik dat hardop tegen mezelf zeggen, juist door de dingen uit mijn eigen leven, en juist in deze tijd wanneer we nadenken over lijden en over sterven.

Wanneer ik geconfronteerd word met ziekte, als ik iemand zie sterven naast me, dan lijkt deze hele lofrede over God in Jesaja, weg te vallen. Dan blijft er in mij heel weinig over van dat grootse, al dat almachtige. Eerlijk gezegd heb ik dan alleen maar vragen. En die vraag wordt door heel veel mensen aan God gesteld en God wordt heel veel verweten. Dat weet u ook wel, dat weet jij ook. En hoe gaan we dan om met dit gedeelte in Jesaja? Heel simpel: door het eenvoudig te willen geloven. Door ons leven over te geven aan die Handen, van die onnoemlijk grote God. Die bijna niet uit te spreken is. Hij die er altijd is. Juist misschien wel op die momenten als we nu nadenken over dat lijden. Zelfs op het moment dat Zijn Zoon zelf zegt: mijn God, mijn God waarom hebt u mij verlaten. Daar waar het heel diep is, daar is God altijd voor ons. Die grote God is er altijd.

Als we niet uitkijken maken we onze God soms ook onze TomTom, onze maatschappelijk werker, onze alles omvattende probleemoplosser. En stoppen we Hem in onze zak, en praten we over Hem alsof we Hem begrijpen, alsof we weten wie Hij echt is. Maar nee, dat kan niet. God is veel groter. En elke poging van ons, van jou en mij als mens, om hem te begrijpen, leidt tot niks. Bij God is het anders, we geven ons over aan die grootheid. We leggen ons leven in Zijn handen. Hij is God. De almachtige, schepper van hemel en aarde. En die God wil jouw God zijn en de mijne.